

Kako nalaže dobra novinarska praksa, a poštujući reakciju Branke Omčikus Tomić, kćeri čika Mirka Omčikusa, a na temelju dostavljenih podataka, dužan sam kako prema porodici, tako i prema čitaocima, neke činjenice dopuniti, a neke svoje nenamerne greške ispraviti.

Iako čika Mirko nije po rođenju Starčevac i nemam previše podataka iz njegove genealogije, ipak bi ovom svojom crticom podsetio Starčevce na čoveka koji je na neki način obeležio jedan deo u životu Starčevaca.

Rođen je 18. 10. davne 1926. godine u selu Parčićima u opštini Kistanje u Hrvatskoj. U prethodnom napisu pisao sam da je čika Mirko, kao pitomac tadašnje organizacije „Privrednik“ došao u Starčevo i završio u dućanu kod deda Brune kao trgovački pomoćnik. Međutim, ovde se radi o rođenom bratu čika Mirka, Marinku, koji je 1937/38 došao kod Deda Brune i bio trgovački pomoćnik. Čika Mirko Omčikus došao je najpre u Pančevo 1950. godine, nakon demobilizacije iz vojne službe u Zagrebu, a prvo radno mesto mu je bilo u restoranu društvene prehrane u tadašnjoj fabrici aviona „Utva“ u Pančevu. Nakon toga prelazi u „Trgocentar“. Kako sam već u više navrata pisao u Starčevu je postojalo trgovačko preduzeće „Napredak“ i svi dućani u Starčevu bili su deo tog preduzeća. Stalno sam pisao da su u Starčevu bila samo tri dućana, a u stvari ih je bilo četiri. I meni je promakao onaj koji je bio u bivšoj kući starčevačkog beležnika Branka Ristića i njegove gospođe Amaliije, koju smo svi zvali „hat slušajte“, jer joj je to bilo kao potapalica s obzorom da je bila Mađarica. Početkom pedesetih godina dolazi do okrupnjavanja trgovačkog sektora na nivou tadašnjeg pančevačkog sreza, pa tako i starčevačko trgovačko preduzeće „Napredak“ prelazi u „Trgocentar“, popularno „SRE-MAG“ Sreski magazin, koje u to doba ima zavidan broj kako dućana s mešovitom robom tako i specijaliziranih dućana za pojedine vrste robe. Čika Mirko dolazi u Starčevo tek 1954. godine i to u dućan koji se nalazio preko puta pravoslavne crkve, a iza toga u dućan koji je bio u već spomenutoj kući na uglu Ul. Maršala Tita i Letnje ulice. Malo dalje, u Ulici Maršala Tita, živela je tetka Evica udovica Grgić sa svojim sinom Markom, nakon smrti Nikole Grgića (1952. g.), koji je tada imao sedam godina. U to još uvek posleratno doba (1955. g.) i za čika Mirka, a tako i za tetku Evicu bila je prilika da počnu zajednički ivot. Iz braka čika Mirka i tetke Evice rodila se Brankica, koju su svi prihvatili kao poveznicu porodice koja baš nije u potpunosti krvno vezana. Jer je i tetka Evica rano ostala bez Mame, a ulogu prvo mame, a kasnije i babe, preuzela je baba Ana, druga žena deda Andrije Oreškovića. Takođe, moram ispraviti i deo gde spominjem Marka. Moram reći da je Marko bio pravi čika Mirkov posinak, bez obzira što to i pravno nije bilo provedeno. Svi su skupa živeli u kući u Ul. Maršala Tita, sve do Markove ženidbe, kada se Marko sa suprugom preselio u novoizgrađenu kuću u Ul. Ive Lole Ribara, napravljenu na placu uz deda Andriju. Nažalost Marko je pod nerazjašnjenim okolnostima stradao u železničkoj stanici Brežice, Slovenija, 6. oktobra 1990. godine, a napustio nas je 6. aprila 1991. godine. Čika Mirkov brat Marinko, koji je kako sam spomenuo, trgovački zanat završio kod Deda Brune, takođe je bio oženjen Starčevkom, Magdalenom - Lenkom rođ. Gasenberger, devojkom koja je bila skoro u komšiluku gde je izučio zanat.

I na samom kraju, još jednom se izvinjavam, u prvom redu porodici, i svojim Starčevcima, što sam ih svojim možda nespretnim konstrukcijama možda doveo u zabludu ili su zbog nečega stvorili malo krivu sliku. Nije mi bila namera.